

נולד ב - 25.4.1933

נפטר ב - 26.12.2011

בן לחיים פלדנר וחיה (פודולסקה)

היה נשוי לשושה

אב להגר (פרקל) וינאי

כתבה רוחה סער

שלמה נולד ב-25.4.1933 בבית חולים בעפולה (היום בית-חולים העמק) להוריו חיה (פודולסקה) ולידת

טור"ב שבבסרביה פלדנר וחיים פלדנר יליד סניאטין שבגליציה. הוא היה בן שני במשפחה, אחרי אחותו הבכורה נירה. ב - 1941 נולדה אחותו שולה, שנולדה כבר בבית-אלפא, שכן בקיץ 1940 עברה המשפחה מרמת יוחנן לבית אלפא במסגרת ה"טראנספר" הידוע.

שלמה סיפר על יום הקיץ הלוהט, שבו נסעו הילדים, האימהות והמטפלות ברכבת העמק עד לתחנת שאטה, שם ירדו מהרכבת ועלו על עגלה רתומה לזוג פרדות, שהסיעה אותם לקיבוץ החדש - בית-אלפא. הוא סיפר גם על חבלי הקליטה הראשונים, והלא קלים בחברת הילדים, ובמיוחד את נחת זרועם של "הבנים הגדולים" של בית-אלפא שהראו לחדשים מי כאן בעל הבית.

השנים 1941 – 1945 היו שנות חברת-הילדים של שלמה, הוא עדיין הספיק ללמוד בכיתה משותפת עם ילדי חפצי-בה. המחנך היה בחור בשם יעקב, שאותו הוא זוכר כבחור "על הכיפק" החל משנת 1944 מפרידים שני הקיבוצים את חברות הילדים בגלל היותם שייכים לשני זרמים שונים בתנועה הקיבוצית. יש לומר שלמרות ההיפרדות והניגודים הרבים שהיו קיימים בין בית-אלפא וחפצי-בה נשאר הילדים בקשר טבעי של מי שעברו יחד ילדות, שהיום הם זוכרים אותה עם חיוך חם של נוסטלגיה.

בשנת 1946 "יורדת" כיתתו של שלמה למוסד החינוכי, ומאז ועד היום הם נקראים "קבוצת אילה" הבוגרים מהם במוסד היו קבוצות "אורן" ו"אלון" אל הקבוצות מצטרפים ילדי טהרן וילדי חוץ, ואל קבוצת אילה מצטרפים בני גילם משער-הגולן בתקופת פינוי קיבוץ בעת המלחמה.

שלמה זוכר לטובה את שני המדריכים - שייקה אברמוב ובנצי צבעוני, ואת הפעילויות והטיוולים שעשו במסגרת הקבוצה.

מספר שלמה: "למדנו מעט, היו בינינו שהשקיעו בלימודים, אבל רובנו עשינו מה שרצינו, עסקנו בעיקר בספורט, הלימודים לא נתפסו כחובה שיש למלאותה. כאשר התחלנו ללמוד בשיעורי פיסיקה על חשמל, נעשיתי יותר מעורב, כי היה לי עניין טבעי בנושאים אלו. אלא שהלימודים היו פרונטליים וחסר הקשר המעשי לצדדים הפרקטיים של החיים שלנו. היום אני מודע לכך שתפיסתנו לגבי הלימודים הייתה מוטעית.

בסוף שנת 1951 התגייס שלמה לצבא, בתחילה שירת בבסיס הדרכה של חיל הקשר, ואחר עבר למודיעין. אחרי הצבא חזר לקיבוץ ועובד איפה שצריך: בלול, בפרדס, במדגה, אותו עזב בעקבות עימות עם חבר מבוגר, שכעונש ערך לו "מסע כומתה" ובו שניהם סחבו על הכתפיים כלי עבודה כבד לברכה רחוקה. לאחר מכן הוצע לו לעבוד כנהג במחלקת הרכב של הקבה"א, שם עבד שנתיים. בתקופה זו הכיר את שושה, שהייתה חברת קיבוץ גבעת-עוז.

לאחר שנישאו עבר שלמה לגבעת-עוז, שם נולד בנם הבכור ינאי. אחרי שנתיים עברו לבית-אלפא. שלמה סיפר שבאותם ימים הייתה לבני בית -אלפא גאווה המקום, והם חשו שכאן נעשים וקורים דברים הרגשו שהקיבוץ שלנו מתקדם יותר ושיותר טוב לחיות בבית אלפא. שלמה עבד ב"ציד כבד" ומשם עבר למפעל ה"ציפוי" בשנים אלו נולדה בתם הגר. שנות העבודה ב"ציפוי" היו לו משמעותיות, כיון שהזדמן לו לשכלל אמצעי יצור והוא מצא הרבה עניין בעבודה.

אנשים אמרו עליו שאינו אוהב להתאמץ ולכן הוא ממציא את ה"שיכלולים" אבל, לטענתו, בשכלוליו חסך זמן עבודה ואנרגיה. מעולם לא סבל עבודה בה יש לעשות כל הזמן אותו הדבר. הוא הי הזקוק לסוג של עצמאות וחופש אישי בעבודה, תמיד חיפש יצירתיות בכל סוג של עבודה שעשה. לדעת שלמה ירש תכונה זו מאביו חיים, ולא מאמו, שהייתה אשת עבודה חרוצה ולא חיפשה חידושים. עבודתו האחרונה של שלמה הייתה כנהג האמבולנס של הקיבוץ. זו הייתה עבודה לרוחו, שכן אהב לנהוג. חש שהוא עצמאי וחיי יותר דינאמיים 25 שנים שימש כנהג אמבולנס וזכר לטובה תקופה זו. הוא הפסיק לעבוד עם החלת השינוי, כשהוצא לו לעבוד 4 שעות יומיות תמורת שכר פנסיונר - 500 ₪.

הוא יצא לגימלאות יחד עם שושה אשתו. גיל הזהב היה טוב לשלמה ושושה. ילדיהם הקימו משפחות וחיו במקומות אחרים, אבל הרבו לבקר, וכך גם דני בנה של שושה, שבא מקנדה. והחיים היו יפים. אבל אז חלתה שושה, היא עברה שנתיים קשות של התמודדות עם מחלתה ומשפחתה איתה. בשנת 2008 נפטרה שושה, ושלמה נאלץ להתמודד עם מציאות חדשה...

כתב ינאי

אבא,

לפני שלוש שנים נפרדנו כאן במעמד זה מאמא ששוכבת כאן לצידך. שורשי האורן שמעלינו כבר נקשרו אליה, ומחכים לך כדי לאחד אתכם שוב. הפרידה מאמא הייתה קשה עבורך, וגם כשנראית חזק, ידעתי שבתוכך נפער חור ענק, שקשה היה למלא אותו. בילדותי הכרתי אותך כספורטאי מצטיין, גבר שבגברים, אתלט, כדורסלן בליגה לאומית. לימים כונת "ש" על שבעיתון כתבו ש. פלדנר ומספר הנקודות. בעבודותך השונות וגם בביתנו נהגת להמציא המצאות ושכלולים כדי ליעל ולהקל על החיים. תמיד ראשך עבד בקדחתנות למצוא פתרונות מעניינים ומתוחכמים, ולא להתעצל לבנות ולהמציא. במשך הזמן הבנתי, שהפכת את העיסוק לתחביב, ולא יכולת להפסיקו עד יומך האחרון. סיפוריך הרבים והמפוארים הפכו לשם דבר אצל כל מכריך, ורק חסר היה שתכתוב ספר. אבא שקט, צנוע ורגיש בשלוש השנים האחרונות מאז נפרדנו מאמא, ספרת את הימים לביקורינו. חיכית לנכדיך וילדיך, שיגיעו בסופי שבוע, והקרנת על כולנו המון אהבה ורגש, ואנחנו לא יכולים להחזיר לך יותר. אהבנו אותך והערצנו אותך על מי שאתה, על השקט שבך, על טוב הלב והנשמה שלא נגמרת. הפתעת אותנו. לא ציפינו להישאר יתומים תוך שלוש שנים, הפצע עוד לא הגליד, ושוב נפתח וגדל שוב. אבא, את אמא בטח כבר פגשת שם למעלה, מתחבקים ומתרגשים. תמסור לה את אהבתנו. בטח גם לה היה קשה להישאר בלעדך. ועכשיו נותר רק לאחד את עצמותיכם עם שורשי האורן שממעל. נוח בשלום

אבא

ינאי

כתב שרול

אתה יושב עימנו בשולחן הקבוע בחדר-האוכל ומעלה זיכרונות מן הימים הגדולים של בית-אלפא - ימי הליגה הלאומית וה-"הוקשות" שלך, שלרוב מצאו דרכן ישר לסל. אנחנו צורחים כמטורפים: "פל-דנר, פל-דנר", ואתה מחייך, מאושר. אפשר להתחיל מכאן את הסיפור ואפשר יותר מוקדם - אליפות הפועל בזריקה למרחק, ואתה עדיין מוסדניק, זורק הכי רחוק ומסיים במקום הראשון. לא אחת שיגעת את המטפלות במוסד שרדפו אחריך שתתקלח. הרבית לצייר וניבאו לך עתיד, אך אתה ויתרת והעדפת את הספורט. על שלמה אפשר לומר שהיה אינדיבידואליסט בעל אופי קיבוצי - אדם מוכשר, ידי זהב ומוח יצירתי. עבדנו יחד בברכות הדגים ובעוד אנו מתאכזרים לדגים ומעבירים אותם מבריכה לבריכה על יבש - ניצלת כמה ימי גשם ובנית טנק - מיכל ראשון עם ארובה להעברת דגים. אחריו באו שני ושלישי. בכול מקום שעבדת - יעלת את העבודה.

שבת מן הצבא וצורפת ל"ציוד-הכבד" בראשותו של גברוש. יום אחד היה גשום ולגברוש היה חבל לשלוח אותך הביתה וביקש שתיקח שופל ו"תגרד קצת את ההר ממזרח למזבלה". יצאת וחזרת עם בשורה: גילית את מחצבת בית-אלפא. אחר-כך עבדת שנים רבות במפעל הישן של הציפוי ובתנאים לא קלים. שלמה בסגנונו היה איש-אדמה. הוא נטע עצי-פרי בחלקה הקרובה לביתו ודאג לכבד אותנו בתאנים, רימונים ושאר פירות. מאז ששושה נפטרה, הרבית לשוב אל זיכרונות-נעורייך ובהיותך בעל זיכרון נפלא - זכרת את שמות כל שחקני הכדורסל בעמקים בשלושים השנים האחרונות והטיולים שערכתם בחו"ל. לא הרבית לקרוא ספרים, העדפת להאזין לרדיו ולצפות בטלוויזיה. השדרן מושיק טימור הפסיד מאזין קבוע, שלא ויתר על אף אחת מתכניותיו. בכל ארוחת-צהריים הקדשת לנו, ליושבי השולחן, רגעי התפעלות מן הטכניקה שהפגינה קבוצת הכדורגל מברצלונה אמש. הספורט בדרכו כבש אותך וארגנת את חייך בהתאם. שנים רבות עבדת כנהג-אמבולנס וחיכית בסבלנות עד שאחרון מטופליך יגיע לרכב. תמיד בסבלנות ותמיד עם חיוך מרגיע. שלמה יקר, היית לנו חבר טוב עם חיוך מתריס ורחב. הלכת מאיתנו בלי שהתכוננו לך, בלי אזהרה מוקדמת. בבית-הקברות שלנו קבורה רעייתך שושה, אחותך נירה, הורייך חיים וחיה ובן-אחותך דור ואתה התגנבת לשם בחשאי והותרת אותנו המומים ועצובים. לא נשכח אותך שלמה כי את שין אי-אפשר לשכוח. תנחומים למשפחה.

שרול

